

— Βῆα, θέλετε νὰ δρίσετε ; Ἐγὼ ἐβῆξα, καὶ ἐζῆξα συγγνώμην, ἀπεκρίθην ἀπαλλάττων ἐμὲ ἀπὸ τῆς ἀποκρίσεως, διότι ἦτον ἀδύνατον νὰ λαλήσῃ καὶ νὰ μὴ προδοθῇ.

— Τότε ἀλλάσσει. Ἠπατήθην.

Ὁ διάλογος ἔπαυεν ἐδῶ.

Ἡ θυγάτηρ, θέλουσα τότε νὰ καλύψῃ τὴν ἀλλοιωμένην προσώπου της, ἤρουνεν εἰς τὸν σάκκον της ὑπερὸ τὸ κάλυμμα μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε δεθῆ τὴν προπάντων νύκτα, καὶ οὕτως ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὴν τιμὴν της στολήν.

Ὁ πατὴρ εἰδείξεν ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ κλείσῃ τὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ· καὶ τὸ ἀτύχημα τοῦτο εἰς ἐμὲ ἀποστέλλει τὸν ταλαίπωρον !

Ἡ θυγατὶς ἐπεκράτησεν ὀλοκλήρον τέταρτον τῆς νύκτος.

Ἡ νεάνις, θέλουσα ν' ἀπαλλαγθῆ ἀμφοτέρων ἡμῶν, ἐκινῆθη νὰ κοιμηθῆ, ἢ νὰ ὑποκριθῆ ὅτι κοιμάται καὶ δὲν εὕρισκεν ὑπνον. Τὴν ἀρπασθεῖσαν παρ' ἐμοῦ ἀπέστειλεν διεδέχθη πιθανῶς, ἀν ὄχι ἀληθῆς μεταμέλειαν, τοῦλάχιστον τύψις συνειδότης ὅτι τοιαῦτα ἐτόλμα.

Ὅταν ἂν εἶχεν ἀθωότητα καὶ ἄγνοιαν πλήρη τοῦ

ἄδύνατον ἦτον μυστικὴ τις φωνὴ νὰ μὴ τὴν ἐπιπροσέστην, μετὰ τοιαύτην ἐξήγησιν, τὰς ἐπιπτώσεως καὶ τοὺς κινδύνους τῆς κατ' ἰδίαν συνευρέσεως.

Προσποιομένη λοιπὸν ὅτι κοιμάται, ἀπέφυγε τὸν κίνδυνον, καὶ εὕρισκε συγχρόνως καιρὸν σκέψεως καὶ ἐπινοίας, τῶν ὁποίων εἶχε πολλὴν ἀνάγκην.

Ὁ στρατήγημα τοῦτο ἐννοεῖτε ὅτι δὲν μὲ διέφυγε. Ἡ νεάνις δὲν εἶναι ὁ ὑπνος μετὰ τοιαύτας συνομιλίας, ἀλλὰ ὁ ὑπνος μάλιστα περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυνειθίστον.

Ἡ εἴτε ἀληθῆς εἴτε προσποιητὸν, τὸν ὑπνον τοῦτον οὐκ ἐπὶ τὸν σιδαρθῶ. Ἐπειτα, καὶ ἐγὼ εἶχα ἐπινοήσασθαι νὰ σκερθῶ, καὶ νὰ σταθμίσω σπουδαίως τὸ ὅπως ἀνελάμβανα τολμηρὰς ὁπωσοῦν ὑποχρεῶ.

Τὴν μικρὰν ταύτην βουκολικὴν σκηνὴν κατ' ἀρχὰς εἶχα ἐλάβει ὡς παιδικὸν ἄθυρμα, καὶ ὀλίγον ὀλίγον τὸ ἀκατανίκητον τοῦ μαγευτικοῦ ἐκείνου ἄκουστος γόητευμα μ' ἔκαμε νὰ προχωρήσω στάδια ἄνω ἀπὸ τῆς ἐπέκεινα τοῦ πρώτου μου σκοποῦ. Ἰδοὺ τὸ πῦρ νὰ καίῃ κἀνεὶς μὲ τὸ πῦρ !

Ὁ παγετὸν τῆς ζωπῆς διέρρηξε πρῶτος ὁ πατὴρ, καὶ ἀρχισε νὰ συρίσῃ κυττάζων τὸ φεῦγον ὅπισθεν τῆς πέριξ ἐξοχῆς φάτασμα. Ἄλλα δὲν ἦτον ἐξ ὅσων οὕτινες ἐπιμένουν ὥραν πολλὴν εἰς τὸν θάνατον τῆς φύσεως· ὅθεν καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ κούρασῃ τὴν μονότονον ἐκείνην διασκεδάσιν. Ἐστρεψε τὸν ὄφθαλμον πρὸς ἐμὲ, ὡς σκοπεῖται ἀπευθύνῃ πρὸς ἐμὲ τὸν λόγον, μὴ θέλων δὲ νὰ ἀπαρξίσῃ ἀκόμη ὀμιλητικῆς διαθέσεως δὲν ἤμην, ἀλλὰ ἐπειρῶν ὑποδοχὴν θὰ εὕρισκον εἰς ἐμὲ αἱ θωπευτικαὶ προσκλήσεις του. Ἠπατήθην μολαταῦτα περὶ τοῦ ὅτι τοῦ ἐξ ἐνός τῶν κινήματων του ἐμάντευτα ὅτι εἶναι ἐπὶ τὸν ὄφθαλμον.

Ἐπειτα κατ' ἀρχὰς ὀλίγον, τὸν εἶδα τέλος ἐξάγοντα τὴν ἐκ σηπίου καπνοσύριγγα, τὴν ἔχει ἀφήσει νὰ κοιμηθῆ ὅλην τὴν ἡμέραν.

εἰς ἐμὲ τῶν θυλακίων του τὴν ἐκαθάρσει βραδέως καὶ προσφιλῶς, τὴν ἐγέμισεν ὁμοίως, ἐπειτα, ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ τὴν μεταχειρισθῆ, ἐπειδὴ δὲν ἦτον πρέπον νὰ καπνίσῃ χωρὶς τὴν συναίνεσίν μου, ἀπεφάσισε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν.

— Μήπως ἡ ὄσμη τοῦ καπνοῦ, κύριε, σὰς πειράζει;

— Ὁχι, κύριε· ἀλλ' ἡ κυρία . . .

— Αὐτὴ κοιμάται. Ἐπειτα, ὁ καπνὸς φεύγει διὰ τῆς θυρίδος, καὶ δὲν θὰ αἰσθανθῆτε τίποτε. Συγχωρεῖτε λοιπὸν ;

— Εὐχαρίστως, κύριε· μὲ μίαν συμφωνίαν ὁμοῦ· ὁ ἀπὸ τῆς νυκτὸς εἶναι ὀρεγνύμενος, καὶ, ἀφοῦ ἀφήσετε ἀνοικτὴν τὴν θυρίδα, ἡ κυρία θυγάτηρ σας ἔμπορεῖ νὰ πειραχθῆ συγχωρητὰς νὰ ἐπιθίσω ἐλαφρὰ τὸν μανδύαν μου, καὶ νὰ προφυλαχθῆ οὕτως ἀπὸ τὸ ψῦχος. Ἰδοὺ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνω νὰ συναίνεσῃ ὁ πατὴρ διὰ τὴν θυγάτηρα, συνοδεύων τὸν λόγον διὰ τῆς πράξεως, ἀπλώσα τὸν μανδύαν μου εἰς τὰ γόνατα τῆς κυρίας Πιπίνας.

Ἐκινήθη αὐτὴ ἀκουσίως, καὶ τὸ κίνημά της ἀπέδειξεν ὅτι πολὺ ἐλαφρὸς τοῦλάχιστον ἦτον ὁ ὑπνος της.

— Πιπίνα, τῆς εἶπεν ὁ πατὴρ της, ὁ κύριος φοβεῖται μὴ κρυώσῃ, καὶ σοῦ προσφέρει τὸν μανδύαν του· εὐχαρίστησέ τον καὶ δέξαι τὴν χάριν, διότι ἰδοὺ ἐξεδύθη τὸν μανδύαν του ἐξ αἰτίας σου.

Τοῦτο καὶ ἔπραξεν ἡ νεάνις μὲ ἠλλοιωμένην φωνήν.

Ὁ δὲ πατὴρ, ἐξάγων ἀπὸ τὸν κόλπον του μικρὸν μεταλλινὸν ἀγγεῖον περιέχον χημικὰ κηρία, ἀρχισε ν' ἀνάπτῃ τὴν καπνοσύριγγα. Ἐλπὶς πλέον δὲν ἦτον νὰ ἐπαναλάβωμεν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν ἐκ τῆς ἀφροσύνης μου διακοπιεῖσαν συνομιλίαν μας· διότι εἶχε πλέον ὁ καλότυχος ἀφορμὴν ἡδονῆς καὶ διασκεδάσεως εἰς τὸν δρόμον.

Ἡ νεάνις ἐκοιμήθη μέχρι τῆς πρωίας.

Ἐξύπνησε δὲ εἰς τὴν πρώτην ἀκτίνα τοῦ ἡλίου, εἰσχωρήσαντος διὰ τῶν ὑάλων τῆς ἀμάξης, δροσερὰ καὶ λαμπρὰ ὡς ἡ αὐγὴ ἐκείνη τοῦ αἵμου.

Ἀπαντήσαντος τοῦ βλέμματος αὐτῆς τὸ βλέμμα μου, ἐκοκκίνισεν ὡς κεράσιον· εἶδε τὸν μανδύαν μου κοιμώμενον ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ μοῦ τὸν ἀπέδωκε.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἐπιθύρισε μὲ ἰδονικωτάτην αἰδήμονος ταραχῆς φωνήν.

— Εἶναι πολλὰ μικρὰ ἡ χάρις, ἀπεκρίθην τόσον χαμηλὰ, ὥστε καὶ ἀκοῆ ὀξυτέρα τῆς τοῦ πατρὸς της δὲν θὰ ἤκουε τίποτε, διὰ τὸν ὅστις ἤθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ζωὴν του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της, τὴν φορὰν ταύτην, ἀνεπαύθησαν ἐπὶ τῶν εἰκῶν μου ἐφραζόντες ἀπειρον γλυκύτητα. Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἐπίστευε τὴν ἀφοσίωσίν μου, καὶ ὅτι ἴσως ἐμελλε νὰ τὴν θέσῃ εἰς δοκιμασίαν. Καὶ ὅτι ἀκόμη ὁ ἔρωσ μου ἔφερε φανερὰ τὸν τύπον τῆς γοητείας, τὴν ὁποίαν ἐπ' ἐμοῦ εἶχεν ἡ ἴδια ἐνεργήσει. Ἡμῶν νικητῆς καὶ νικημένων συγχρόνως· τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν δευδερκίαν τῆς καρδίας της.

Ἐπερίμενα καὶ τὴν πρώτην ἐκείνην νὰ μείνωμεν μόνον, καθὼς τὴν παρελθοῦσαν, καὶ τὰς πολυτίμους